

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „KOROŠKI SLOVENEK“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrletno: 1 S 50 g; letoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—; letoletno: Din. 100.—

Posaarje — Koroška.

Številke posaarskega glasovanja so objavljene: 474.119 glasov za združitev z Nemčijo, 46.530 glasov za samostojno Posaarje in 2124 glasov za Francijo. Devet desetih vsega posaarskega prebivalstva se je izjavilo za takojšnjo vrnitev v narodno domovino. Pričakovati je, da bo Svet zveze narodov korake za priključitev glasovalnega ozemlja k Nemčiji pospešil in — za nov korak je Evropa bližnje miru.

Ob tem za Nemčijo in ostale države pomembnem dogodku je razumljivo, da v časopisu srečavamo spomine na ostala, po svetovni vojni izvršena glasovanja. Vsa so nedvomno v svojem jedru izraz najvišjega spoštovanja poedinčeve volje in želje in dobra označba dobe, ki je znala sicer šteti, a le slabo tehtati. Nam v deželi se bojda zdi, da je med koroškim glasovanjem pred petnajstletjem in 13. januarjem 1935 celo dolgo stletje, tako velika vsaj je razlika med gledanjem dobe politične demokracije in sedanje več ali manj avtoritarne dobe na tovrstna mednarodna vprašanja.

Najbolj presenetli med številkami posaarskega rezultata neznatna peščica glasov za Francijo. Ta številka pač nazorno dokazuje korektnost francoskega postopanja, ja, petnajstletno nezainteresiranost francoskega naroda na obdržavanje Posaarja. Velika je razlika med Nemci in Francozi, kajti zadnji niso zidali na lepe besede svojega Clemenceauja, ko jim je nekoč govoril o 150.000 Francozih v Posaarju. V drugo presenetli ugled, ki ga uživa v Posaarju katoliška Cerkev. Izid glasovanja so nedvomno odločili posaarski katoliški škofje s svojo jasno izjavo o dolžnosti ljudstva do domovine in naroda. Pretežno katoliško posaarsko prebivalstvo je v polni meri upoštevalo navodilo svojih škofov. Za svojo odločno zmago v Posaarju se ima Nemčija zahvaliti katoličanom, ki svoje načelne zvestobe do naravnih narodnih dobrin niso zavrgli niti kljub očiti protikatoliški smeri narodnega socializma in so za svojo zvestobo samo tirjali zvestobo režima do sebe. Dobil so s kanclerjevo obljubo, da bodo uživali v rajhu iste verske pravice, kot jih uživajo sedaj. Sedaj je torej narodni socializem njihov dolžnik. Tretje presenečenje okoli glasovanja je nemotena njegova izvedba, ki gre v veliki meri na račun prisotnih mednarodnih čet, inozemskih predsednikov glasovalnih komisij in strogega nadzorstva Zveze narodov.

Izid je jasen in brez najmanjšega dvoma. Z Nemčijo vred se ga veseli ves kulturni evropski svet, ki gleda v povrnitvi Posaarja v rajh odmaknjen zopet nov kamen spotike in ovire na potu k mirnejšem sožitju evropskih narodov. Nemčija ima spet svoje ljudstvo in svojo zemljo, Franciji je prištedena velika skrb rešitve nelahkega manjšinskega vprašanja, Zveza narodov pa se je osvobodila velike odgovornosti nadzorstva nad skoroda milijonom ljudstva. Ob teh pogledih se tudi mi odkritosrčno veselimo poteka in izida glasovanja predzadnje nedelje.

Vzporejanje letošnjega posaarskega plebiscita s koroškim pred petnajstletjem je zanimivo in poučno. Tam gledamo strogo zaveden in odločno katoliški narod, ki se zaveda svojih pravic in dolžnosti, pri nas pa sta danes in pred petnajstletjem dve petini ljudstva odtujeni narodu in cerkvi, odtujeni po večdesetletnem smotrnem raznarodovanju. Razlika med nami in Posaarci je najprej ta, da naša zgodovina ne pozna šolstva z maternim jezikom in narodnim duhom sem od ustanovitve prve šole v deželi do danes, posaarska mladina pa pohaja že sto let samo v nemške šole. Posaarci so veliki med dvema urejenima in starima državama in so imeli 15 let časa za pripravo in premislek k tako usodnemu koraku. Ko-

roško glasovanje se je vršilo komaj dve leti po razsulu stare monarhije in je narod stal pred volitvijo med komaj rojeno Jugoslavijo in — vsaj zanj in tedanje Nemce staro Avstrijo. V očigled tedanjim tisočerm drugim skrbem je kratkovidno pripisovati neuspeh Jugoslavije preprosti propagandi koroških poverjenikov Jugoslavije, kvečjemu nekemu pretiranemu optimizmu. Enako kratkovidno je beležiti končni glasovanjski izid na konto dobro preračunane nemške propagande. Poleg mednarodne komisije s sedežem v Celovcu in „87“ antantnih častnikov, ki so prisostvovali glasovanju v občinah kot nevtralni člani, je o bodoči politični pripadnosti glasovalo ljudstvo glasovalnega ozemlja in se nedvomno tudi na avstrij-

ske obljube z večino 6746 glasov izreklo za Avstrijo.

Glasovanja so v politični zgodovini narodov le redki dogodki in samo izjema od sicer običajnega političnega reda. Glasovanje predzadnje nedelje je vrnilo Posaarce Nemčiji in jim s tem zagotovilo neoviran narodni obstoj in razvoj. Nas koroške Slovence je glasovanje pred petnajstimi leti dodelilo Avstriji kot narodno manjšino in naša država ima lepo priložnost, da v ravnanju z narodno manjšino na Koroškem dokaže svojo narodnostno pravičnost. Mi državnih meja tudi v bodoče ne bomo rušili, pravične in zato notranje solidne in utrjene Avstrije pa se bomo odkrito veselili.

Nemčija ima ključ do miru.

Minulo leto se je končalo v Nemčiji šele s 13. januarjem. Čim bližje je prihajal posaarski dan, tem večja je bila bojazen v slehernem Nemcu, tem večje pa tudi veselje, ko je ta dan tako srečno zaključil politično vsebino dvanajstih mesecev. Evropa je spoštovala nemško narodno zavest. Kako naprej: so glasovi, ki napovedujejo iztreženje Nemčije in njen povratak k politiki evropske vzajemnosti. Drugi svarijo pred pretiranimi upi in dostavljajo, da bi Hitler ne smel biti Hitler, če bi hotel seči po palmovi vejici in odrešiti svet težke more političnega nasilja.

Nemčija v očeh treznega opazovalca-Nemca: Napetost med hitlerjanskimi četami in nemško vojsko ponehuje. Velikemu voditeljskemu zborovanju v Berlinu je prisostvovalo poleg drugih voditeljev še 500 visokih častnikov nemške vojske in mornarice. Nemčija ima danes poleg Hitlerja tudi že svojega gospodarskega diktatorja Schachta, ki oprt na nemško častništvo zaključuje dobo gospodarskih eksperimentov in nakazuje novo smer nemške gospodarske politike, ki nima več nobene vezi s socializmom in radikalizmom. Vse to se vrši seve tudi pod silo gospodarske stiske: zunanja trgovina je v zastoj; Nemčiji primanjkuje deviz in industrijskih surovin, cene v državi naraščajo, gospodarstvo ječi pod neštetiimi strogi ukrepi. Bajje pa pada število brezposelnih in naraščajo hranilne vloge.

Kulturna stremljenja tretjega rajha. Še vedno je dovolj hitlerjanskih glasnikov, ki

naglašujejo, da svet premalo ceni nemškega duha in zatira nemško kulturo in nemško pleme. Še vedno jih je v Nemčiji dovolj, katerim je velika narodna nesreča, da je toliko večjih in manjših drobcev nemškega naroda po mejah in zemljepisni legi ločenih od države materinskega naroda. Ti se še niso naučili razločevati kulture in narodnosti od politike in nasilja. Ni čuda, saj tega ni znala tudi ne cesarska Nemčija. Mnogi še vedno naglašajo, da je ostra nacionalna zavest predpogoji političnih uspehov, in zato pripovedujejo narodu o nemški krvi, nemški zemlji, nemškem plemenu in nemškem bogu. Poznavalci najnovejšega razvoja v Nemčijo sedaj trdijo, da se voditelji Nemčije polahno odmikajo od teh pretirancev in da je posebno posaarsko glasovanje iztreženje Nemčije močno pospešilo.

Nesrečna je dosejanja zunanja politika Nemčije. Zrahljane so vezi z zadnjimi prijatelji — Italijo, Rusijo in Anglijo — le še Poljska gradi na nemško prijateljstvo. Z nasiljem proti mali Avstriji je Nemčija zaigrala velik del simpatij v svetu, ki jih je prej uživala.

Menda zadnjič je Nemčiji ponujena roka v spravo in sporazum. Velesile jo vabijo v družino evropskih narodov. Razveseljujoče poglede v bodočnost sta odprla Evropi po glasovanju Hitler in francoski predsednik Flandin, ko sta oba naglasila željo po miru in redu. A ne Francija, Nemčija ima danes v rokah ključ do miru v Evropi. Ali je to upanje Evrope pretirano ali upravičeno, pokaže bodoči razvoj.

Panevropa — slednji cilj. V veliki meri je sedanjemu notranjemu in zunanemu presnavljanju evropskih držav povod velika gospodarska kriza, v kateri se države že leta sem nahajajo, Evropa je razbita v število večjih in manjših držav, ki zapirajo medsebojne meje in se obdajajo z visokimi carinskimi zidovi. Medtem pa so ameriške države povezane v enotno ameriško zvezo, velika Britanija zbira in združuje svoje dominijone in kolonije v vedno močnejšo gospodarsko celoto, sovjetska Rusija se organizuje kot velikanska gospodarska sila, Japonska sega po gospodarski nadvladi nad vso Azijo. Tako ni čuda, če tudi v Evropi pridobiva misel zblizanja držav vedno več prijateljev med vodilnimi državniki. Dosedanje državne skupine — velika in mala antanta, balkanske države, italijanski blok so pod vplivom rimskega sporazuma med Lavalom in Mussolinijem na poti do zblizanja. Naši Avstriji pa predpisujejo njeni voditelji nalogo posredništva med bloki in državami in želijo zato zanj polno neodvisnost na zunaj in solidnost na znotraj. S pravičnostjo in nepristranostjo more Avstrija postati nositeljica lepe misli zveze vseh evropskih držav ali Panevrope.

Poljska hoče biti velesila. Poljska se je naveličala besedičenja in prerekanja z Nemčijo in Francijo ter je začela z obširno zasnovano ofenzivo gospodarskega značaja. Njeni pogledi gredo proti severozahodu, proti Baltiku, kjer išče prijateljskih stikov s tamošnjimi državami ter odriva nevarnega tekmeča — Rusijo. Novo trgovinsko področje si nadalje ustvarja v Aziji, kjer je v vseh večjih mestih ustanovila častne konzulate, ki naj zastopajo njene trgovinske interese. Pripravlja še „letečo“ razstavo svojih izvoznih izdelkov, ki jih bo razstavila na Kitajskem, Japonskem in v Mandžuriji. Poljski izvoz v Afriko pa se je v enem letu zvišal za 50 odstotkov.

Ataturk — voditelj Turkov — pripravlja prednjoazijski blok. Ataturk, to je novo ime za Kemal pašo, je imel nedavno, ko je bila pozornost Evrope obrnjena na pogajanja v Rim, važno posvetovanje z ministri Perzije in Iraka. Gre mu za ustanovitev zveze muslimanskih držav. Turki se dvigajo kot voditelji mladega muslimanskega in arabskega gibanja. Pokrovitelj gibanja pa je — sovjetska Rusija.

Estonija posnema Avstrijo. Državni prezident Estonske, države ob Belem morju, je napovedal preureditev države. Estonska dobi novo ustavo na poklicno-stanovski podlagi. Sklicana bo ustavna skupščina, kateri bodo pripadali zastopniki stanovskih zbornic, upravnih edinic, narodnih manjšin, cerkve, vojske, sodišč in voljeni narodni zastopniki. Stranke in stari parlament bodo odpravljani.

K izgraditvi stanovske Avstrije je govoril minulo soboto na zborovanju strokovne zveze v Celovcu socialni minister Neustädter-Stürmer in med drugim povedal sledeče: Živimo v prehodni dobi, iz starega državnega in gospodarskega reda ali boljše; nerada gremo v novi red stanovske države. Nova država bo izgrajena v treh stopnjah: najprej smo združili delavstvo v enotno in skupno strokovno zvezo, v kateri so danes udeleženi delavci petih poklicnih stanov. Sem ne pripadajo kmetijski delavci, ki so v solidnih odnosih do kmetijskih gospodarjev. Sedaj organizujemo delodajalce in v te svrhe ustanovljamo organizacije kot obrtno zvezo, zvezo trgovcev in prometnih podjetnikov in zvezo finančnih podjetnikov. Ko bo izvedeno to delo, sledi daljši odmor, da se upostavi med skupinama delodajalcev in delojemalcev potrebno, po strankah zaigrano zaupanje, nakar hočemo delodajalce in delojemalce po stanovih združiti in upostaviti pravo stanovsko državo. — O priliki blagoslovljanja spominske plošče pokojnemu kanclerju v poslopju celovške delavske zbornice je pom. škof blagoslovil tudi križe, namenjene za posvetovalne dvorane in imel vsebinsko bogat govor o potrebi dejavnega krščanstva v vsem narodu.

Posaarci učijo!

Kar odkrito priznamo: Tolike odločnosti in razboritosti med katoliškimi Nemci v Posaarju se nismo nadejali. Tako velika je njihova ljubezen do skupne nemške narodne družine, da so se je oklenili, četudi jo vidijo ponižano in v njenem ponosu užaljeno pa nasilju hitlerjanstva. Kot otroci matere so se je oklenili, da jo spet dvignejo in ji vrnejo izgubljeno čast. Koncem minulega julija je manifestirala v veličastnem številu 70.000 katoliška posaarska mladina za svoja verska in narodna načela ter izjavila, da se zanje ne boji nobenih žrtev, marveč jim bo ob žrtvah dosledna in zvesta. Čujte, kake besede je naslovil na to mladino predsednik še vedno nad milijon članov močne katoliške mladine v rajhu:

„Mi mislimo katoliško. Nemški narod mora postati božji narod, nemška država božja država! Za to se boste združili z nami, da se boste z nami skupno borili za ta krščanski cilj. Vemo, da boste s tem sprejeli nase mnogo novih bolečin. Toda te nas ne strašijo in tudi vas ne bodo. Mi

zaupamo v moč mladine, da bo to borbo prestala s pomočjo tistega, ki v svoji večni ljubezni in modrosti vodi zgodovino narodov. Vi veste, kaj vas vse čaka, mladi bratje in sestre ob Saari. A ravno zato tudi vidite, da je s srečno krvjo zapisana vaša dolžnost, da se nam pridružite, da rešimo naš nemški narod. Mi mislimo na bodočnost in v luči krščanske vere so naše oči obrnjene v daljne daljave naše zgodovine, ker vemo, da bo enkrat zmagalo dobro in čednostno, če bo mladina tako hotela. Mi vas ne vabimo k udobnemu, mehkužnemu življenju, ampak k žrtvam vas kličemo. Katoliška mladina iz Posaarja, vi se žrtev ne boste ustrašili, ko gre za tako zvišen cilj, da v skupni borbi in s skupnimi žrtvami ohranimo krščanski značaj naše domovine.“

Beseda čiste katoliške duše! In danes slavi zmagoslavje v Posaarju ta ljubezen do naroda in domovine, ki si želi le dela in žrtev, ne pa udobnosti in mehkužja.

Koliko se imamo od vrlega naroda ob nemški Saari učiti mi! **Taka odločnost in delaželjnost nam je potrebna, posebno pa naši mladini.** Potem bi se iz spanja vzbudila sleherna slovenska vas in zaživela novo, lepše življenje ob vzvišenih idealih Boga in naroda. Tudi mi ne bi smeli iskati udobnosti, le dela iz vere, da je narod božja stvar. Ne bi nas smele strašiti senče okoli nas, saj bi verovali v sonce, ki sije v naših srcih in naših dušah.

Uk je posaarsko glasovanje za vse one, ki nočejo videti globoke vezi med verskim in narodnim prepričanjem in ki nočejo verovati v sile, ki jih ustvarja v narodu zvestoba do Boga. Prava narodnost je kos notranjega življenja in se zato bogati ob značajnosti, ljubezni in čistosti. Taka narodna zavest šele je zmožna žrtev, premagovanja in borbe. Domotožje posaarskih Nemcev ni bilo sentimentalno in ne megleno, bilo je kot krik v temni noči, da hoče narod sonca in si ga bo znalo priboriti.

Končno postavi predzadnja — posaarska — nedelja v čudno luč vse one, ki nočejo o narodu in narodni zvestobi ničesar slišati vsaj ne pri nas koroških Slovencih. Narodno zvestobo posaarskih Nemcev občuduje celi svet in se z njo Nemci upravičeno smejo ponašati pred vsemi ljudstvi. Pri nas na Koroškem pa živijo še vedno ljudje, ki jim je beseda o zvestobi do slovenskega naroda zločin nad deželo in državo. Kako naj sedaj ti ljudje govorijo o lepem zadržanju Posaarcev, da jim ne bo laž na jeziku?!

Posaarci učijo: Nas o zvestobi in požrtvovalnosti za narod, ozkosrčneže o tajnih, globokih vezeh verskega in narodnega prepričanja, omahljivce in nasprotnike pa o lepoti narodne zvestobe. Vsaj mi se hočemo učiti od njih.

Od oltarja do vrat je bila napolnjena cerkev z blagoslovom temne žene, stoječe sredi množice, dotikajoče se s težkimi in težečimi rokami glav in src vseh.

„Zato pa molimo zdaj za dušni mir in za pokoj rajnega, da mu skažemo s tem hvaležnost.“

V istem hipu je privzdignila roke mračna žalost, kakor da jih namerava skleniti k molitvi tudi ona. In v istem hipu so se oddahnili stotera srca; zljajšalo se je breme, ker je se izlil del velike, težke dolžnosti v molitev, glasečo se med plačem od oltarja do vrat.

Komaj je zatisnil župnik trudne oči, potrebne dolgega pokoja, je že začela duša narodova plesti ob njegovi osebi, v njegov spomin legendarni venec.

Prišel je Florijan, pismouk. Zvali so ga pismo-uka, ker je imel doma sv. pismo, staro, strgano že in vse umazano od zunaj in ob robih listov. Pripredel ga je iz tujine, poleg spominov in izkušenj pač največji dar tujine. Ponudil mu je nekoč sosed kravo za nje. Čudno ga je pogledal sel, zavzeto in zaničljivo obenem. Skomizgnil je z ramami in je menil užaljen, da ga ne da za vse. Vedel najprvi novice iz sveta, že na poti s pošte je bral časnike; in ker je spredel v domišljiji čestokrat cele povesti, da ni vedel njihče, kje se končuje resnica, in kje se začenja izmišljena zgodba; in ker je govoril kakor knjiga, da so odpirali ljudje oči za čudni in so poslušali strme.

Florijan je prišel. Prišel je njegov čas: v srcu

DOMAČE NOVICE

Ali smo res „mevže“?

Gospod urednik! Potožil vam bom o veliki naši rani, ki tako močno pači lice našega narodnega obraza. Kar iz primerov bom govoril, vi pa jih natisnite v našem glasilu:

Pride nedavno v neko gostilno, kjer je bila zbrana družba domačinov, navaden popotni agent. Bolj mestno je bil oblečen in nemško je govoril, pa je ob njegovem prihodu mahoma utihnila prejšnja živahna se pomenkujoča domača družba. Črez hrbe so se ozirali za tujcem, ob njegovih navzočnosti je postalo ozračje vedno bolj mučno, dokler se ne ojunaci eden domačinov in nagovori tujca — nemško. Črez par minut so domačini nadaljevali svoj pogovor v neki spakedrani nemščini. Namesto da bi bil vstal korenina, udaril ob mizo in se prav po gorjansko pridušil, da bi ne bilo več treba biti strah — zajcev.

Na nedavnem zborovanju v nekem našem kraju je poleg domačega govornika govoril še Nemeč, trezen mož. Samo nemški je znal, pa je tolmačil svoje misli v svojem jeziku. Ljudje so mu kimali in pritrjevali in imel je utis, da so ga razumeli. Slučajno se je po zborovanju zapletel v daljši pogovor z enim udeležencev in na žalost je moral dognati, da je dobri mož mnoge njegovih mislih napak in mnoge sploh ne razumel. Pa je dejal trezni nemški mož pozneje znancu-Slovincu: „Več samozavesti bi bil pričakoval od tega sicer tako dobrega slovenskega ljudstva. Le vesel bi bil in bolj siguren si uspeha, če bi bil navzoči predsednik zborovanja raztolmačil moje besede v domači govorici. Predsednik pa se je sam „poflislal“, da je govoril nekam čudno nemščino.“

Še tretji slučaj. Pa priplava pred tedni v pristno podjunsko hišo nemški list. Gospodar ga najprej gleda postrani, ga obrača, slednjič pa se vse de k mizi in skuša razbrati njegove novice. Nekaj je razumel, mnogo je moral preiti in izpustiti, od prebrane vsebine mu je ostala neka blede slika, ki bi ji tudi pri najboljši volji ne mogel dati izraza. Pa glej spaka, ko ga poseti njegov sosed in se začudi „imenitnemu“ čtivu, mu vrli gospodar odvrne z važnimi besedami: „Štu beri, da boš še ti kej vedov od svetovne politike.“ Pametni sosed je seveda tovrstno svetovno politiko vedel bolje oceniti.

Od teh doživeti slučajih sem si mislil: ali smo res že take suženjske duše, da izgublamo sleherni ponos in sebe ter druge varamo z nečim, kar ni res in bi nam bilo samo v sramoto? Ali so naši značaji res že tako hlapčevski, da smo celo že v zasmeh tujcu? — Človeku se včasih naravnost toži, da niso naši ljudje manj dobri, pa bolj podobni onim gorjanskim koreninam, iz katerih besede, hoje in obleke odseva preprosta, a ponosna slovenska duša. Več ponosnih, stasitih gorjancev in manj „mevž“ bi nam bilo treba in svet bi se kmalu zasukal po nas. kt.

PODLISTEK

Ksaver Meško:

Na Poljani.

(13. nadaljevanje.)

„...Prišel je za oralo in ni gledal več nazaj. Naprej je bil obrnjen njegov pogled, skrben, čuvajoč vso njivo. Srce njegovo je hrepenelo v večnost, v višave, za se in za vas... Tako je preživel ves dolgi dan življenja na njivi, skrben orač, neumoren sejalec. Pripekalo je pač solnce z neznošno vročino dostikrat, čestokrat je divjala morda burja — ko so se dvigali zoper njega pokvarjeni in izgubljeni in so mu grenili delo in trud dneva... A vi vsi, ki ste zbrani tukaj, ste mu sledili brezdvomno s svojo vdanostjo, s svojo ljubeznijo trud in delo dolgega dneva.“

A glej, kričalo je v srcih malone vseh: „Ni-smo!“

Povsem nad glave, sklanjajoče se globoko nad klopi, je povsila žalost blagoslovljajoče roke. V potokih je lil njen blagoslov v srca, skesana, a obžaljujoča prepozno.

„...Prepričan sem, sejaj je najboljše seme, kleno zrno čiste besede božje, ljubezni in usmiljenja, a tudi gneva in groženj polne. In srca vas vseh so bila razorana njiva, čakajoča semena hrepeneče, hvaležno ga sprejemajoča v se. In iz klenega zrna je rasla sveža pšenica in je donasala stoterin in tisočeren sad...“

„Ni bil vreden truda, naš sad, slab in snetljiv.“

se je spočel nemir kakor vsakokrat ob velikih dogodkih, ko je šla usoda s težkimi koraki mimo njega; v mislih so vstajali spomini, obledeli že in zabrisani. Oživljali so se dogodki, odbegli že davno; spet so se oglasile besede, pozabljene v hrupu dneva, počivajoče v grobu srca do danes. Kakor veže dekle zlato nitko z nitko, je spletala domišljija neumorno malenkost z malenkostjo in je spletla velik venec, krasan in pisan. Ker kos pesnika je tičalo v Florijanu od nekdanj. Še je ležal župnik na odru, in že je razvila domišljija selova peruti in je poskusila prve polete.

Prišel je kropit znanec, starec, dober in zgovoren. Ko je odhajal, je šel Florijan za njim, ga je spremljal pred župnišče, do cerkve, še kos pota po cesti.

„Škoda gospoda! Bili so vrl mož.“

„Blag mož, resnično.“

„In kako priprost, brez vsega napuha... Govoriva nekoč o Skrivnem razodenju Janeza evangelista. Govoriva... hipoma utihne župnik, pomisli, se nasmehlja in pravi: Florijan, prijatelj, ti poznaš sv. pismo natančneje nego jaz.“

Začuden je pogledal poslušalec. Hipoma je zrasel pismouk pred njim visoko, s spoštovanjem je strmel vanj, odkril bi se mu malone.

Florijanu je laskalo to občudovanje; ponos je zadržtel v srcu, a oči so se trudile, da kažejo mir in ravnodušnost.

„Tak je bil! Tako priprost, tako ponižen gospod... Daj Bog mir in pokoj blagi njegovi duši.“

(Dalje sledi.)

